

[Indenrigsministeren.]

vil jeg for det første hertil sige, at det ærede Medlem har for saa vidt selv været med til at knæsette dette Princip. Det ærede Medlems Partis Indenrigsminister har fremsat og faaet gennemført her i Rigsdagen et Forslag, i Kraft af hvilket der gives Skattefrihed i en Del af Landkommunerne for nye Ejendomme indtil 1943. Man har altsaa ikke her været bange for de Vanskeligheder, der administrativt kunde opstaa deraf, og jeg øjner dem heller ikke. Jeg maa endvidere have Lov til at sige, at der kan ikke være Tvivl om, at hvis vi specielt tager den store Del af Bebyggelsen, som ligger her i København, da indbyder alle fornuftige Argumenter til en Ordning af den Art, jeg har nævnt, idet alle ved, at naar den nuværende Huslejelovgivning en Gang falder bort, vil det betyde en meget stor Fordel for de gamle Ejendomme. Derfor er det eneste fornuftige at gøre Konkurrencen fra Nybyggeriet saa stærk som muligt, at gøre Nybyggeriet saa billigt som muligt, saa at den uberettigede Gevinst, som Ejerne af de gamle Ejendomme kan opnaa, bliver saa lille som muligt. Det ærede Medlem vil ikke kunne mene andet end, at dette er rigtigt.

Det ærede Medlem var ikke enig i, at det altid vilde være heldigt, at Skatterne laa paa Jorden og ikke paa Bygningerne. Jeg hører saa tidt saadanne mystiske Udtalelser om, at man ikke mener, det er rigtigt, at Bygningerne fritages for Skat, men jeg hører aldrig Argumenter derfor. Hvordan er det muligt at begrunde, at den Landmand, som udvider sin Bedrift, den Landmand, der bygger et nyt Stuehus, den Landmand, der bygger en ny Svinstald, den dygtige Landmand, som udvider sine Bygninger, maaske netop i Kraft af sin Dygtighed skal straffes af Samfundet gennem øget Skat? og hvordan er det muligt at begrunde, at den Mand, som dyrker sin Jord godt, den Mand, der gennem Grundforbedringer af forskellig Art forbedrer sin Jord, skal svare mere i Skat som Følge deraf? Fra Flertalspartierne her i Salen hører jeg saa tidt fremsat Ønske om, at Skatterne maa blive nedsat, fordi de virker tyngende for Arbejdet. Det er ikke muligt at anføre noget stærkere Eksempel fra vor Skattelovgivning paa, hvorledes Skatterne rammer Arbejdet direkte, end netop de Eksempler, jeg her har nævnt, og alligevel gaar de to ærede Partier imod, at disse Arbejdsskatter fjernes.

Endvidere fremkom det ærede Medlem med en Bemærkning angaaende de Ændringer, der er foreslaaet vedrørende

Amtsbeskatningen, og jeg syntes i det ærede Medlems Tone ligesom at spore en vis Sympati for de Ændringer, der er foreslaaet, men det ærede Medlem slog straks over i at sige, at hvad enten de nu var af den ene eller den anden Beskaffenhed, saa var det sikkert ikke Meningen, at disse Regler skulde benyttes til at overføre til personlig Skat. Hvorfor siger det ærede Medlem nu det? Det ærede Medlem ved jo, at efter Forslaget vil Amternes Frihed blive bestaaende; akkurat som Amtene i Øjeblikket har Frihed til at afgøre, hvorvidt de vil opkræve Amtsskat i Henhold til Ejendomsbeskatning, eller de vil opkræve den paa andet Grundlag, vil de have det i Fremtiden. Den samme Frihed, i Kraft af hvilken Amtene kan anvende Landkommunallovens § 50, kommer til at bestaa efter Lovforslagets Gennemførelse. Amtene kan frit, naar de naar en vis Grundskyldspromille, udskrive — nærmere Oplysning kan jo gives til det Udvalg, der vil blive nedsat — efter de her foreslaaede Regler mellem 4 og 5 Mill. Kr. direkte efter Statsskattereglerne, og at disse 5 Mill. Kr. da vil komme til at ligge langt, langt retfærdigere, end de ligger i Øjeblikket i Henhold til Fordelingen efter Landkommunallovens § 50, kan der ret beset slet ikke være nogen Diskussion om. Det ærede Medlem og hans Parti har meget ofte som Argument for, at man skulde tage Skatterne fra den faste Ejendomsbeskatning indenfor Amtene, anført, at man skulde se at ramme dem, der har de store Indkomster ude i de bymæssige Bebyggelser. Ja, her er et Forslag, der giver Adgang dertil. Men hvad saa? Samtidig med at jeg sporer Sympatien hos det ærede Medlem, er det, ligesom Mistroen spirer frem i det ærede Medlems Sind, og han vender det uvenlige Blik til mig. Det kan jeg ikke forstaa.

Det ærede 3die Medlem for 2den Kreds (Lehwald) meldte sig, som ethvert godt Medlem af det konservative Parti efterhaanden gør det, som en uforsonlig Modstander af Grundskyld under enhver Form. Det interesserede mig alligevel, at selv om det ærede Medlem gør det, og selv om det ærede Medlems Partifæller altid gør det, saa har jeg endnu ikke truffet Konservative, der fremsætter ligefrem positive Ønsker om, at Reformen af 1926 skulde laves om, og at man skulde gaa tilbage til den rene Grundskyld. Det gør man ikke, fordi man meget vel ved, at det er der ingen Stemning for her i Landet. Det vil igen sige, at Erfaringerne paa Grundlag af 1926-Loven